

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4635/24
13.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа и судија Весне Секулић и Данице Косовац, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милутин Симић, адвокат из Београда, Ранкеова 21, против туженог Компаније “Дунав осигирање” а.д.о. са седиштем у Београду, Македонска 4, ради исплате, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 2401/22 од 27.5.2024. године, у седници већа одржаној дана 13.11.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 2401/22 од 27.5.2024. године, у делу другог става изреке којим је обавезан тужени Компанија “Дунав осигирање” а.д.о. са седиштем у Београду да тужилци АА из ... на име накнаде из осигурања исплати износ од 3.200 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и у четвртом ставу изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Другог основног суда у Београду П 2401/22 од 27.5.2024. године, у престалом делу другог става изреке, тако што се обавезује тужени Компанија “Дунав осигирање” а.д.о. са седиштем у Београду да тужилци АА из ... на досуђени износ од 3.200 евра исплати законску затезну камату од дана пресуђења 27.5.2024. године до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, у року од 15 дана од пријема ове пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 2401/22 од 27.5.2024. године, првим ставом изреке дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском тужилце од 8.5.2024. године. Другим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужилци на име накнаде из осигурања исплати износ од 3.200 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са

законском затезном каматом од дана пресуђења 27.5.2024. године, па до исплате, а трећим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу за законску затезну камату за период од 27.5.2022. године, као дана одлуке туженог о одбијању одштетног захтева, па до дана пресуђења 27.5.2024. године. Четвртим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 215.103,00 динара.

Благовремено изјављеном жалбом тужени је побијао првостепену пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, како из садржине жалбе произлази у другом и четвртм ставу изреке. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Тужиља је доставила одговор на изјављену жалбу туженог.

Испитујући правилност првостепене пресуде у побијаном делу, сагласно овлашћењима предвиђеним чланом 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11...18/20), Апелациони суд је оценио да је жалба туженог делимично основана.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које Апелациони суд пази по службеној дужности, а изрека првостепене пресуде у потврђујућем делу је јасна, и у њеном образложењу су дати потпуни разлози о битним чињеницама, који су сагласни са изведеним доказима, тако да се она неосновано побија и због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 15.12.2021. године, око 16,00 часова, у Београду, на аутобуској станици “Трг Републике”, догодила се саобраћајна незгода у којој је повређена тужиља као путник у градском аутобусу на линији 44, ИД бр. ... гаражни број ..., регистарских ознака ..., док је стајала на степеницама аутобуса, када је возач аутобуса, не сачекавши да сви путници уђу, покушао више пута да затвори врата, која су тужиљу два пута ударила у пределу руку и ремена. На следећој станици, тужиља је изашла из аутобуса и отишла код пријатељице, а потом кући. Тужиља је критичном приликом задобила телесну повреду у виду нагњечине у пределу оба рамена, а магнетном резонанцом констатована јој је руптура – расцеп мишића супраспинагуса обострано, због чега трпи трајне последице. Наредног дана, у јутарњим часовима, тужиља је преко телефона, случај пријавила власнику аутобуса - Градском саобраћајном предузећу Београд, који је уговарач осигурања. На дан саобраћајне незгоде путници у предметном аутобусу били су осигурани код туженог по полиси обавезног осигурања путника у јавном превозу од последица несрећног случаја под бројем 00104261 3 почев од 1.1.2021. године са неограниченим трајањем. Према наведеној полиси осигурана сума за једног путника у еврима услед несрећног случаја – смрти је 8.000 евра, услед трајног губитка опште радне способности (инвалидитета) је 16.000 евра, за трошкова лечења и губитка зараде 4.000 евра.

Према одлуци о ликвидацији штете туженог број ... од 27.5.2022. године, у вези са одштетним захтевом тужиље од 4.4.2022. године, тарифна група – обавезно

осигурање путника у градском саобраћају, по поднетом захтеву тужиле одлучено је да је њен захтев решен без права на накнаду.

Према налазу вештака ортопеда трауматолога од 10.11.2023. године, писаном изјашњењу вештака од 22.4.2024. године и усменом изјашњењу на рочишту одржаном дана 27.5.2024. године, тужиле је задобила телесну повреду у виду нагњечине у пределу оба рамена. Дијагностичком методом у виду магнетне резонанце утврђена је руптура – расцеп мишића супраспинатуса обострано. Према Табели туженог за одређивање процента трајног губитка опште радне способности инвалидитета као последице несрећног случаја примењује се став XV надлактица, тачка 122а - умањена покретљивост руке у рамену зглобу компарирана са здравом руком у лакој степену смањење до 1/3 покрета у зглобу... до 10%, а прегледом је утврђено 5%. Тачка 122 б - умањена покретљивост руке у раменом зглобу компарирана са здравом руком, смањење до 2/3 покрета у зглобу... 15%. Код тужиле постоји ограничена покретљивост у раменом зглобу обострано прегледом за десно раме у лакој степену 5% и за ограничену покретљивост у левом рамену у средњем степену 15%. Код тужиле постоји укупна инвалидност од 20%, јер се ради о повредама оба рамена.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је у складу са члановима 14 и 17 Закона о обавезном осигурању у саобраћају, разматрајући приговор недостатка пасивне легитимације оценио да је исти неоснован, имајући у виду да је уговор о осигурању путника у јавном саобраћају закључен између ЈКП ГСП "Београд" - превозиоца и туженог - осигуравајуће организације, те да се током осигураног периода догодила незгода у којој је штету претрпела тужиле као путник у возилу осигураном код туженог. Оценио је да је тужени - осигуравач дужан да тужиле исплати накнаду из осигурања за случај трајног губитка опште радне способности од 20%, у складу са члановима 684 и 897 Закона о облигационим односима и чланом 15 став 1 тачка 1 Закона о обавезном осигурању у саобраћају. Првостепени суд је оценио да према полиси обавезног осигурања путника у јавном превозу од последица несрећног случаја под бројем 00104261 3, почев од 1.1.2021. године, са неограниченим трајањем, осигурана сума за једног путника у еврима услед несрећног случаја услед трајног губитка опште радне способности (инвалидитета) износи 16.000 евра, па је оценио да тужени - осигуравач има обавезу исплате процента осигуране суме који одговара проценту инвалидитета. Имајући у виду да инвалидитет код тужиле износи 20%, а који степен произлази из Табеле за одређивање процента трајног губитка опште радне способности (инвалидитета) као последице несрећног случаја (незгоде), оценио је да тужиле у складу са члановима 897, 942 и 946 Закона о облигационим односима припада накнада у износу од 3.200 евра (20% од 16.000 евра) у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, колико је тужиле потраживала поднеском од 8.5.2024. године. Првостепени суд је у складу са чланом 277 Закона о облигационим односима на досуђени износ накнаде осигуране суме тужиле досудио законску затезну камату од дана пресуђења до исплате, док је у складу са члана 919 став 2 Закона о облигационим односима одбио као неоснован тужбени захтев у делу за законску затезну камату за период од 27.5.2022. године, као дана одлуке туженог о одбијању одштетног захтева до дана пресуђења 27.5.2024. године.

По оцени Апелационог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право дајући за своју

одлуку у потврђујућем делу разлоге које у целисти прихвата Апелациони суд и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Неосновани су жалбени наводи о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, указивањем да првостепени суд није дао јасне разлоге о битним чињеницама, имајући у виду да је првостепени суд сходно члану 8 Закона о парничном поступку правилно оценио изведене доказе појединачно и у међусобној вези, а затим на основу резултата целокупног доказног поступка дао јасне и довољне разлоге које чињенице сматра доказаним, правилно ценећи исказ тужиље и сведока ББ, ВВ и ГГ, као и писане исправе, па је на основу резултата целокупног доказног поступка извео правилан закључак да тужиљи припада исплата само процента осигуране суме који одговара проценту инвалидитета.

Неосновано се жалбом оспорава оцена доказа и указује на погрешну примену материјалног права да првостепени суд није са сигурношћу утврдио својство путника тужиље у аутобусу осигураном код туженог. Првостепени суд је правилно применио одредбу члана 8 Закона о парничном поступку којом је прописано да суд по свом уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане. Том одредбом установљено је начело слободне оцене доказа које подразумева одсуство законом утврђених правила у избору доказа и њиховом рангирању према доказној снази и суду је препуштено да изврши њихову савесну и брижљиву оцену и да према специфичностима сваког конкретног случаја и резултатима конкретног истраживања слободно и без формалних ограничења цени све изведене доказе и формира своје уверење о доказаним односно недоказаним чињеницама. Слободна оцена доказа подразумева и слободно одлучивање суда које ће доказе извести ради утврђења битних чињеница (члан 229 став 2 у вези са чланом 313 и 319 став 1 Закона о парничном поступку), а имајући у виду доказне предлоге парничних странака. Према члану 7 Закона о парничном поступку странке су дужне да изнесу све чињенице на којима заснивају своје захтеве и дужне су да предложе доказе којима се те чињенице утврђују. Суд утврђује чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева искључиво на основу предложених и изведених доказа и одлуку доноси по свом уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, односно на основу резултата целокупног поступка. У конкретном случају ова оцена је заснована на савесној и брижљивој оцени сваког доказа засебно и свих доказа заједно, те на основу резултата целокупног поступка, што произлази из образложења побијане одлуке, односно могуће је закључити која је чињеница и на основу ког доказа и из којих разлога узета као утврђена. Такође, исказ тужиље, сведока ББ, ВВ, ГГ и ДД били су предмет оцене првостепеног суда, а исти је по оцени Апелационог суда правилно закључио о постојању правно релевантних чињеница за које је дао јасне и довољне разлоге.

По оцени Апелационог суда, правилно је првостепени суд у конкретном случају закључио да је тужила враћајући се са посла заједно са колегиницом ГГ дана 15.12.2021. године, око 16 часова, на аутобуском стајалишту “Трг Република” повређена као путник у градском аутобусу на линији 44, ИД бр. ... гаражни број ..., регистарских ознака ..., док је стајала на степеницама аутобуса, када је возач аутобуса, не сачекавши

да сви путници уђу, више пута покушавао да затвори врата, која су тужилу два пута ударила у пределу руку и ремена, којом приликом је тужилца задобила телесне повреде. Првостепени суд је поступајући у складу да начелом слободне оцене доказа и ценећи исказ тужилце и сведока ББ, ВВ и ГГ, имао непосредно сазнање о начину давања исказа, те је своје уверење које је стекао о истинитости изложених навода исказао кроз оцену доказа у побијаној пресуди и при томе је дао јасне разлоге због којих је прихватио исказ тужилце и сведока да се тужилца у својству путника повредила у возилу осигураном код туженог, посебно имајући у виду да је према стању у списима, првостепени суд ради разјашњења да ли је тужилца била путник у аутобусу гаражног који није достављен због квара система видео надзора (допис ЈКП ГСП Београд од 30.11.2022. године).

Законом о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78... „Службени гласник Републике Србије“ број 18/20), прописано је да се уговором о осигурању обавезује уговарач осигурања да плати одређени износ организацији за осигурање (осигуравач), а организација се обавезује да, ако се деси догађај који представља осигурани случај, исплати осигуранику или неком трећем лицу накнаду, односно уговорену своту или учини нешто друго (члан 897). У уговорима о осигурању лица (осигурање живота и осигурање од несрећног случаја) висина осигуране своте, коју је осигуравач дужан исплатити када наступи осигурани случај, утврђује се у полиси према споразуму уговорних страна (члан 942). Осигурање живота може се односити на живот уговарача осигурања, а може се односити и на живот неког трећег. Исто важи и за осигурање од несрећног случаја (члан 946 став 1 и 2).

Из цитираних законских одредби јасно произлази правна природа осигурања од несрећног случаја односно да оно по својим правним својствима припада осигурању лица, а не имовинском осигурању. Из тога произилазе и значајне правне последице, а то су да циљ осигурања лица није накнада штете проузроковане осигураним случајем, него исплата унапред одређене осигуране суме и то само за уговорени случај, те ова група осигурања нема обештећујући карактер, јер сума коју осигуравач исплаћује представља противпрестацију премијама осигураника. Осигурана сума се утврђује и исплаћује независно од могућег износа штете и представља искључиво мерило обима обавезе осигуравача. Како је тужилца као путник у јавном превозу - аутобусу била осигурана код туженог полисом осигурања лица од последица несрећног случаја (смрт и инвалидитет), те је у превозном средству којим се обавља јавни превоз задобила телесну повреду, због које је, између осталог, дошло до умањења опште радне способности (инвалидитета) у висини од 20%, као осигураног случаја, то је правилно првостепени суд закључио да је обавеза туженог осигуравача исплата процента осигуране суме који одговара проценту делимичног инвалидитета, све у складу са члановима 897, 942. и 946 Закона о облигационим односима, па супротно жалбеним наводима тужилца није захтевала од туженог - осигуравача исплату штете, јер се закљученим уговором о осигурању не покрива штета причињена тужилци.

Без утицаја су на правилност и законитост побијане одлуке жалбени наводи о погрешној примени материјалног права указивањем да нису цењени чланови 3, 6 и 9 Допунских услова обавезног осигурање путника у јавном превозу од последица несрећног случаја (незгоде) туженог.

Путници у јавном превозу у смислу члана 15 став 1 Закона о обавезном осигурању у саобраћају су 1) лица која се налазе у превозном средству којим се обавља јавни превоз и која имају намеру да путују, без обзира да ли су купила возну карту или нису; 2) лица која се налазе у кругу станице, пристаништа, луке, аеродрома или у непосредној близини превозног средства, пре укрцавања, која имају намеру да путују; 3) лица која су обавила путовање и напустила превозно средство, а налазе се у непосредној близини превозног средства, у кругу станице, пристаништа, луке или аеродрома. Ставом 2 истог члана прописано је да путницима из става 1 овог члана сматрају се и лица која имају право на бесплатну возњу, а ставом 3 да се путницима из става 1. овог члана не сматрају лица којима је место рада на превозном средству.

Чланом 6 ставом 1 Допунских услова за обавезно осигурање путника у јавном превозу од последица несрећног случаја (незгоде) прописано је да је осигуравач у обавези само за оне несрећне случајеве који су у непосредној узрочној вези са путовањем и употребом превозног средства.

Чланом 9 ставом 2 Допунских услова за обавезно осигурање путника у јавном превозу од последица несрећног случаја (незгоде) прописано је да је повређени путник дужан да се одмах пријави службеном особљу на превозном средству да би такав случај могао бити регистрован, а да уколико му то не дозвољава његово здравствено стање дужан је чим му то буде могуће да накнадно изврши пријаву надлежном превознику.

По оцени Апелационог суда, садржина цитиране одредбе члана 15 Закона о обавезном осигурању у саобраћају идентична је садржини члана 3 Допунских услова за обавезно осигурање путника у јавном превозу од последица несрећног случаја (незгоде). Осим тога, према утврђеном чињеничном стању код тужиље као последица несрећног случај постоји укупна инвалидност од 20%, јер се ради о повредама оба рамена насталим приликом затварања аутоматских врата аутобуса, и то ограниченој покретљивости у раменом зглобу за десно раме у лакој степену 5% и за ограничену покретљивост у левом рамену у средњем степену 15%, а тужиља је након штетног догађаја, наредног дана, у јутарњим часовима, случај пријавила власнику аутобуса - Градском саобраћајном предузећу Београд, који је превозник и уговарач осигурања, те је тиме поступила у свему у складу са чланом 9 ставом 2 Допунских услова за обавезно осигурање путника у јавном превозу од последица несрећног случаја (незгоде).

На основу изложеног, применом члана 390 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 Закона о парничном поступку донета је одлука садржана у првом ставу изреке ове пресуде.

Међутим, одлука првостепеног суда у делу другог става изреке у погледу исплате камате на досуђени износ главног дуга у еврима заснована је на погрешној примени материјалног права, а о правилној примени материјалног права другостепени суд води рачуна по службеној дужности сходно члану 386 став 3 у вези са чланом 376 Закона о парничном поступку.

Тужиљи припада право на исплату досуђеног износа главног дуга у еврима са законском затезном каматом исто у динарској противвредности по средњем курсу НБС

на дан исплате сходно члану 395 Закона о облигационим односима у вези са чланом 4 став 1 и чланом 5 Закона о затезној камати "Службени гласник РС", бр. 119/12).

На основу изложеног, применом члана 394 тачка 4 у вези са чланом 387 став 1 тачка 5 Закона о парничном поступку одлучено је као у другом ставу изреке ове пресуде.

Потврђено је и решење о трошковима поступка садржано у четвртном ставу изреке првостепене пресуде применом члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку, јер је правилно првостепени суд применом чланова 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку одлучио о трошковима парничног поступка с обзиром на исход спора и постигнути успех странака, чију је висину определио сагласно одредбама Адвокатске тарифе и Таксене тарифе важећим на дан пресуђења.

Како је тужени у жалбеном поступку успео у незнатном делу, сходно члану 165 став 1 и 2 у вези са чланом 153 Закона о парничном поступку одбијен је као неоснован његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка одлуком садржаном у трећем ставу изреке.

Председник већа-судија
Сања Агатоновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић